

Preu per espectacle: 16 euros
Horari: de dimecres a dissabte a les 22 h
i diumenges a les 19 h.

Venda d'entrades a la taquilla de la sala,
Caixa Catalunya i Tel-Entrada
Telèfon: 902 10 12 12
www.telentrada.com

Sala Beckett
Carrer Alegre de Dalt, 55 bis
08024 Barcelona
Telèfon: 93 284 53 12
Fax: 93 219 79 27
info@salabeckett.cat
www.salabeckett.cat

Metro: Línia 4 (Joanic o Alfons X)
Autobusos més propers: 24, 31, 32, 39, 55,
74, 92, 114, 116
Parades de Bicicling més properes: plaça
Rovira, plaça Joanic, carrer Secretari Coloma
(entre carrers Providència i Legalitat) i carrer
Balcells (amb carrer Secretari Coloma).

Servei de bar i cafeteria: obert els dies de
funció, abans i després dels espectacles.
Entrepanes fets al moment. Gaudeix de
l'ambient de la Sala Beckett.

Proper espectacle
Temporada 2009/2010
Julius i Florette forever
de Carles Salas i Sònia Gómez
Cia. Búbulus
del 4 al 27 de setembre de 2009

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Sala subvencionada per:

Amb la col·laboració de:

MANNERS → 3

l'Obrador d'estiu/
Sala Beckett

IV Obrador d'estiu
Del 4 a l'11 de juliol,
a l'antiga fàbrica Fabra
i Coats (Sant Andreu)

Lectures dramatitzades obertes al públic:

Valeria y los pájaros
de **José Sanchis Sinisterra**
Direcció: **Xavier Albertí**
Amb **Anabel Alonso**

Dilluns 6 de juliol a les 20.30 h
La fi d'Europa?

Textos breus de nova creació de **Davide
Carnevali** (Itàlia), **Jordi Faura** (Catalunya),
Catherine Grosvenor (Escòcia), **Anne Habermehl**
(Alemanya), **Marius Macevicius** (Lituània), **Juan
Menchero** (Espanya), **Jordi Oriol** (Catalunya),
Laura Pelerins (França), **Agosto Silveira**
(Uruguai), **Frédéric Sonntag** (França) i **David
Watson** (Anglaterra).

Direcció: **Thomas Sauerteig**
Amb els actors de la companyia resident de
l'Obrador d'estiu.

Del dilluns 6 al dijous 9 de juliol a les 18.00 h
El cor d'un boxejador
de **Lutz Hübner**

Direcció: **Víctor Muñoz i Calafell**
Divendres 10 de juliol a les 18.30 h

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

del 25/06 al 26/07/2009

Vagas noticias de Klamm

la nova obra de J.Sanchis Sinisterra

Sala Beckett 19 anys

>> Del 25 de juny al 26 de juliol de 2009

Vagas noticias de Klamm

>> Fitxa artística

Text i direcció
José Sanchis Sinisterra
Amb:
Gelmírez >> Ferran Audí
Sr. Valverde >> Marc García Coté
Carolina >> Marta Poveda
Ajudant de direcció
Denise Despeyroux
Escenografia
Quim Roy
Il·luminació
Alex Aviñoa
Espai sonor
Alex D. Capo
Vestuari
Montse Figueras
Construcció
Manel Alcántara, Du, Flaco i El Teler
Atrezzo especial
Enric Naudí
Assistent de direcció en pràctiques de l'Institut del Teatre
Daniela De Vecchi
Disseny gràfic
Enric Jardí
Fotos espectacle
Ferran Mateo
Una producció de
la Sala Beckett i del Grec 09
Festival de Barcelona
Durada 1 hora 25 minuts aprox.

	<div> Ajuntament de Barcelona</div> <div>Barcelona Cultura</div> <div>GREC 09</div> <div>Festival de Barcelona</div>	
---------------	---	---------------

Sinopsi:

En la Secció de Recursos Humanos de una gran empresa, *Oligopolium S.M.Q.A. (Sociedad Más Que Anónima)*, asistimos a una paradójica entrevista de empleo en la que nada parece ser lo que se supone que es. La joven aspirante a quién sabe qué puesto de trabajo ostenta un currículum no muy fiable, aparte de que sus respuestas no siempre son las adecuadas. El directivo que la entrevista, por su parte, tampoco se muestra muy congruente con su papel. Por no hablar de un tercer personaje, supuesto secretario, cuyas intervenciones van siendo cada vez más desconcertantes e invasivas. ¿Y qué decir del misterioso señor Klamm que, aun ausente de la entrevista, parece tener en sus manos el destino –laboral– de los tres? Bajo la apariència de una situación disparatada, cuya comicidad se va exacerbando a medida que se desarrolla y se complica la prueba, se hace patente la inhumanidad de un sistema que todavía simula ofrecer puestos de trabajo... para poder despedir a los empleados, ya que “los despidos, no lo olvide, son lo que más alegra a los accionistas”.

«Klamm estaba lejos. Una vez, la posadera lo había comparado con un águila y a K. le había parecido ridículo, pero ahora ya no se lo parecía. Pensaba en su lejanía, en su vivienda inaccesible, en su silencio, interrumpido quizás por gritos como nunca había oído K., en su mirada penetrante desde lo alto, que nunca se podía comprobar ni refutar, en sus círculos, indestructibles desde la profundidad de K., que Klamm iba trazando en lo alto, siguiendo leyes incomprensibles y sólo visibles durante unos instantes... Todo eso tenían Klamm y el águila en común.»

El castillo, Frank Kafka

«La fuerza del régimen actual, de envergadura mundial, se debe a que se ejerce de manera anónima, imperceptible, y por ello es intocable y coercitivo. Para librarnos de él, lo primero es hacerlo aparecer.»

Una extraña dictadura, Viviane Forrester

	<div> El que recibe las bofetadas</div> <div>¿Es lícito reírse del paro?</div> <div>¿Están las cosas como para hacer de la búsqueda de empleo una situación cómica?</div> <div>¿Podemos convertir hoy al parado (o a la parada) en el blanco de una parodia de mejor o peor gusto, como han hecho tantas veces el teatro, el cine o la novela con los naufragos del sistema social?</div> <div>El hambre de Arlecchino saciándose con una mosca,</div> <div>la pasión del vejete Arnolphe por la jovencísima Agnès,</div> <div>la miseria de los mendigos administrados por el señor Peachum,</div> <div>la estupidez de Ivone, princesa de Borgoña, los cuernos de don Friolera,</div> <div>la eterna precariedad de Charlot,</div> <div>¿nos autorizan a incluir a las víctimas del horror económico provocado por esta extraña dictadura que nos gobierna desde su inaccesible castillo en la galería interminable de personajes risibles?</div> <div>Parece ser que Beckett, cuando montó en Berlín su <i>Fin de partida</i>, decía a los actores: «Tenemos que arrancar a los espectadores todas las carcajadas que podamos... de esta cosa atroz.» ¿Qué paradójica catarsis aspiraba a lograr el maestro irlandés?</div> <div>Quizás, para contestar a estas preguntas, deberíamos antes averiguar qué es la risa, de qué nos reímos, por qué nos hace reír la desventura ajena.</div> <div>Porque es posible que la risa, más a menu-do de lo que creemos, sea el último reducto de la compasión. O de la rabia.</div>	
---------------	---	---------------

	<div> José Sanchis Sinisterra</div>	
---------------	---	---------------

«¿Cómo puede un ser humano desarrollar un relato de su identidad e historia vital en una sociedad compuesta de episodios y fragmentos? Las condiciones de la nueva economía se alimentan de una experiencia que va a la deriva en el tiempo, de un lugar a otro, de un empleo a otro.»
La corrosión del carácter, Richard Sennett

	<div> «...cada unidad que se suma a las estadísticas del desempleo y la pobreza tiene el espesor de una persona.»</div> <i>Una extraña dictadura, Viviane Forrester</i>	
---------------	---	---------------

	<div> José Sanchis Sinisterra (València, 1940)</div> <div>Llicenciat en Filosofia i Lletres, des de 1971 és professor de l’Institut del Teatre de Barcelona. El 1977 funda a Barcelona El Teatro Fronterizo, que dirigeix fins al 1997. De 1988 a 1997, dirigeix la Sala Beckett de Barcelona, seu d’El Teatro Fronterizo. Ha impartit cursos, seminaris i tallers de dramaturgia textual, dramaturgia actoral, dramaturgia de textos narratius i escriptura dramàtica en una quinzena de ciutats espanyoles, a França, Itàlia i Portugal, i a gairebé tots els països d’Amèrica Llatina. Ha publicat assaigs i articles de teoria teatral i pedagogia en diverses revistes, gran part dels quals han estat recollits al llibre <i>La escena sin límites. Fragmentos de un discurso teatral</i> (Ñaque Editora, Ciudad Real, 2002). La mateixa editorial va publicar, el 2003, <i>Dramaturgia de textos narrativos</i>, que exposa la seva metodologia sobre la teatralització de relats. Com a director teatral, ha muntat obres de Cervantes, Lope de Rueda, Lope de Vega, Molière, Racine, Shakespeare, Pirandello, Txèkhov, Strindberg, O’Neill, Cocteau, Anouilh, Brecht, Brossa, Beckett i Mayorga, així com dramàürgies pròpies sobre textos narratius de</div>	
---------------	--	---------------

Joyce, Kafka, Melville, Sábato, Beckett, Cortázar, Buzzatti, etc. També ha dirigit moltes de les seves pròpies obres. Ha traduït Anouilh, Cocteau, Giraudoux, Claudel, Achard, Josep M. Benet i Jornet, Beckett i Pere Peyró. Els seus textos s’han representat per tot l’Estat i una bona part s’han traduït, estrenat i/o representat a França, Alemanya, Anglaterra, Portugal, Brasil, Itàlia, Grècia, Bèlgica, Holanda, Suïssa, Rússia, Eslovènia, Dinamarca, Bòsnia i Hercegovina, l’antiga Txecoslovàquia, Turquia i Lituània. Les seves obres es representen regularment en diversos països d’Amèrica Llatina. Entre els diversos premis que ha obtingut, destaquen el premi de teatre Carlos Arniches (1968), el Premio Nacional de Teatro (1990), el Premi d’Honor de l’Institut del Teatre de Barcelona (1996), el Premi Max al Millor Autor (1998 i 1999), el Premio Nacional de Literatura Dramática (2003) i el premi Life Achievement Award del XXIII International Hispanic Theatre Festival de Miami (2008).

Entre les més de 30 obres que ha escrit fins ara, destaquen *Terror y miseria en el primer franquismo* (quatre escenes, 1979), *La noche de Molly Bloom*, de l’*Ulisses* de James Joyce (1979), *Ñaque o de piojos y actores* (1980), *Carta de la Maga a bebé Rocamadour*, de *Rayuela* de Julio Cortázar (1985), *Perversimento y otros gestos para nada* [textos breus] (1986), *¡Ay, Carmela!* (1986), *Perdida en los Apalaches* (1990), *Valeria y los pájaros* (1992), *El cerco de Leningrado* (1993), *El lector por horas* (1996), *La raya del pelo de William Holden* (1998), *Sangre lunar* (2001), *Flechas del ángel del olvido* (2004) i *Vagas noticias de Klamm* (2009).

La Sala Beckett arriba als 20 anys
L’octubre de 1989, la companyia El Teatro Fronterizo obría als espectadors les portes del seu local per proposar-los un nou espectacle: Bartleby l’escrivent, l’adaptació teatral que havia fet J. Sanchis Sinisterra de la novel·la de Herman Melville. La Beckett, després d’un any de funcionar com a espai d’assaig i de laboratori, s’estrenava també com a espai d’exhibició teatral. Aquesta doble condició d’espai de creació i d’exhibició, on la formació dels creadors i l’experimentació artística van estretament lligades a la producció i a la representació d’espectacles, ha marcat des del primer moment la trajectòria i la filosofia de la Sala. El contacte i el diàleg entre creadors, però també el d’aquests amb els espectadors, és imprescindible per a la formació i l’evolució dels dramaturgs. La confiança en els autors i en la seva trajectòria personal continua essent, per a nosaltres, una qüestió fonamental.

La Sala Beckett, però, celebrarà el seu vintè aniversari immersa en la més absoluta incertesa respecte del seu futur immediat. L’amença de l’especulació immobiliària i la dinàmica de creixement del mateix projecte durant els darrers anys fan necessària l’obertura d’una nova seu per al que ara ja coneixem com a «Sala Beckett / Obrador Internacional de Dramaturgia». Volem creure que en la Barcelona d’avui, la de vint anys després d’aquella primera estrena, encara hi té sentit un projecte teatral com el de la Beckett, que ha evolucionat amb el temps com ho ha fet la resta de la societat. La presència de Sanchis Sinisterra i de la seva obra més recent en la programació d’avui no és doncs, únicament, un acte de reconeixement a qui va ser, juntament amb Luis Miguel Climent, el fundador i autèntic creador de l’ànima i la filosofia de la Sala Beckett, sinó que s’ha d’entendre també, i sobretot, com una nova proposta, una nova invitació, perquè creadors i espectadors, conjuntament, fent servir les eines del llenguatge teatral, tornem a plantejar-nos, un cop més, preguntes noves, formes diferents d’entendre la realitat. Que puguem, de nou, sentir-nos capaços de construir mons diferents. Gràcies, Sanchis!

Toni Casares

Sala Beckett ¹⁹/₂₀ anys